

HØJESTERETS DOM

afsagt fredag den 3. februar 2012

Sag 179/2011

(1. afdeling)

Rigsadvokaten

mod

T₁

(advokat Klavs Brammer, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Københavns Byret den 9. november 2009 og af Østre Landsrets 4. afdeling den 2. marts 2011.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Børge Dahl, Jytte Scharling, Thomas Rørdam, Jens Peter Christensen og Lars Hjortnæs.

Påstande

Tiltalte, T₁, har vedrørende straf påstået frifindelse, subsidiært strafbortfald, mere subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse af straffen.

Parterne har nedlagt samstemmende påstande om frifindelse for udvisning og stadfæstelse af dommens bestemmelse om konfiskation.

Anbringender

T₁ har til støtte for frifindespåstanden vedrørende straffen navnlig anført, at hun efter en formålsfortolkning af FN's flygtningekonvention, som Danmark har tiltrådt, er omfattet af den beskyttelse mod straf for ulovlig indrejse m.v., som følger af flygtningekonventionens artikel 31. De beskyttelseshensyn, som er bærende for denne konventionsbestemmelse, gælder således i relation til dansk lovgivning både for flygtninge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), og for flygtninge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus).

Brugen af det falske udlændingepas over for danske myndigheder ved indrejsen er endvidere straffri efter nødretlige principper, jf. straffelovens § 14.

Subsidiært bør straffen bortfalde, jf. straffelovens § 83, på grund af den særlige baggrund for gerningen, hendes personlige forhold og de øvrige formildende omstændigheder i sagen samt navnlig under hensyn til anklagemyndighedens efterfølgende praksis om anvendelse af tiltalefrafald i tilsvarende sager.

Mere subsidiært bør straffen formildes, navnlig således at straffen gøres betinget, under hensyn til bl.a. hendes unge alder på gerningstidspunktet, de særlige omstændigheder ved gerningen, at sagen ikke er blevet afgjort inden for rimelig tid, og at der er gået så lang tid, siden gerningen blev begået, at det er unødvendigt at anvende den sædvanlige straf.

Anklagemyndigheden har navnlig anført, at T_p der har fået opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, stk. 2, ikke er omfattet af den særlige beskyttelse mod straf, som følger af flygtningekonventionens artikel 31, og hun er derfor med rette fundet skyldig i dokumentfalsk. Spørgsmålet om, hvorvidt en person har krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, afgøres efter udlændingeloven endeligt af udlændingemyndighederne. Udlændingelovens § 7, stk. 1, gennemfører flygtningekonventionens artikel 1 om konventionens anvendelsesområde, mens lovens § 7, stk. 2, omfatter personer, der ikke er omfattet af flygtningekonventionens anvendelsesområde og dermed heller ikke af den særlige beskyttelse mod straf for ulovlig indrejse m.v., der følger af flygtningekonventionen.

Beskyttelsen efter flygtningekonventionen omfatter asylansøgere, indtil det er afgjort, om de kan anerkendes som flygtninge i henhold til konventionen.

Hvis Højesteret finder, at T_p er omfattet af den beskyttelse, der følger af flygtningekonventionens artikel 31, er anklagemyndigheden enig i, at hun trods sit ophold i Grækenland må anses for at være kommet "direkte" her til landet i artikel 31's forstand.

Der er ikke grundlag for frifindelse ud fra nødretlige principper.

Den udmålte straf er i overensstemmelse med hidtidig praksis.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om stadfæstelse for at stille Højesteret frit. Der kan således efter anklagemyndighedens opfattelse lægges vægt på den praksis vedrørende tiltalefrafald i sager om dokumentfalsk begået af asylansøgere i forbindelse med første indrejse, som er beskrevet i Rigsadvokatens Meddelelser nr. 9/2005 med rettelser af juni 2010.

Bl.a. i lyset af den nugældende tiltalepraksis er der ikke grundlag for at udvise T.

Supplerende sagsfremstilling

Udlændingesservice meddelte ved brev af 6. juli 2010 T opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Retsgrundlag m.v.

Artikel 31, stk. 1, i FN's konvention om flygtnings retsstilling af 28. juli 1951 lyder således:

”Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet.

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig inden for de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse.”

Efter flygtningekonventionens artikel 1 A er det afgørende for, om en person er flygtning i konventionens forstand, om den pågældende er på flugt som følge af velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser.

Udlændingelovens § 7 lyder således:

- ”§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.
Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sig hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur

eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.”

Udlændingelovens § 7, stk. 2, fik sin nuværende affattelse ved lov nr. 365 af 6. juni 2002. I integrationsministerens besvarelse af 25. april 2002 af spørgsmål nr. 22 fra Folketingets Integrationsudvalg vedrørende det pågældende lovforslag (L 152 – bilag 27) hedder det bl.a.:

”Spørgsmål:

”Ministeren bedes redegøre for, om Danmark internationalt er forpligtet til at give personer med beskyttelsesstatus samme rettigheder som konventionsflygtninge.”

Svar:

...

Personer, der meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 7, stk. 2, er ikke omfattet af flygtningekonventionen. Danmark er således ikke efter flygtningekonventionen forpligtet til at give de pågældende personer de rettigheder, der følger af konventionen.

...”

I Rigsadvokatens Meddelelser nr. 9/2005 med rettelsel af juni 2010 hedder det bl.a.:

”Sager, hvor straffesagen bør afvente asylsagens endelige afgørelse:

I følgende situationer bør straffesagen som udgangspunkt afvente asylsagens endelige afgørelse:

- sager, hvor udlændingen søger om asyl ved den første kontakt med danske myndigheder, som f.eks. kan være politiet eller SKAT,
- sager, hvor udlændingen søger om asyl ved den første politiafhøring (forud for eventuel fremstilling i retten),
- sager, hvor udlændingen søger om asyl i grundlovsforhøret.

Der skal i disse sager som udgangspunkt *ikke* indledes strafforfølgning mod den pågældende udlænding, herunder ske varetægtsfængsling i anledning af den rejste sigtelse for dokumentfalsk, før udlændingemyndighederne har taget endelig stilling til spørgsmålet om, hvorvidt der kan meddeles asyl. Udlændingen skal i stedet overgives til udlændingemyndighederne til behandling af asylsagen.

Det er aftalt med Udlændingesservice, at politiet – i forbindelse med, at den pågældende udlænding overdrages til udlændingemyndighederne eller på et senere tidspunkt – kan gøre opmærksom på, at man ønsker at blive orienteret om asylsagens endelige afgørelse. Politikredsen vil i så fald modtage underretning fra Udlændingesservice herom. For at undgå tvivl om, hvorvidt der er givet Udlændingesservice besked herom, skal henvendelsen ske skriftligt til Udlændingesservice.

Det bemærkes i øvrigt, at det i alle tilfælde er en *forudsætning, at den pågældende udlænding er indrejst i Danmark umiddelbart forud for kontakten med de danske myndigheder*. Dette vil i almindelighed ikke give anledning til tvivl. I sager, hvor udlændingen f.eks. træffes i lufthavnen, vil der således sjældent være tvivl om, hvorvidt den pågældende netop er indrejst.

I de tilfælde, hvor udlændingen træffes inde i landet, kan det være mere usikkert, hvornår den pågældende er indrejst i Danmark. Der må derfor i disse sager foretages en konkret vurdering af, hvorvidt udlændingen må antages at være indrejst i Danmark umiddelbart forud for kontakten med myndighederne, eller om den pågældende har opholdt sig her i landet i nogen tid. I denne vurdering kan bl.a. indgå oplysninger om den pågældendes billetter, f.eks. vil en togbillet udstedt samme dag fra Padborg til København kunne indicere, at den pågældende umiddelbart er indrejst fra Tyskland.

Hvis der efterfølgende *meddeles asyl* efter udlændingelovens § 7, stk. 1, (konventionsflygtninge), skal der ikke indledes strafforfølgning mod den pågældende i den konkrete sag.

Hvis der derimod meddeles *asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2*, gives *afslag på asyl*, eller den pågældende er blevet overført til et andet land i medfør af *Dublin-forordningen* for at få sin asylansøgning behandlet der, skal der foretages en sædvanlig vurdering af, hvorvidt der er grundlag for at indlede strafforfølgning mod den pågældende.

Opmærksomheden henledes i den forbindelse på § 1, nr. 3, i bekendtgørelse nr. 621 af 25. juni 2001 om politimestrenes (nu politidirektørenes) og statsadvokaternes adgang til at frafalde tiltale, hvorefter politimestrene (nu politidirektørerne) kan frafalde tiltale i bl.a. sager mod asylansøgere for dokumentfalsk med hensyn til pas, identitetspapirer eller lignende i forbindelse med første indrejse i Danmark.

Tiltalefrafald vil navnlig kunne komme på tale i f.eks. sager, hvor der som følge af asylsagens behandling er forløbet lang tid siden gerningstidspunktet for dokumentfalskforholdet.”

I Rigsadvokatens brev af 5. januar 2012 til advokat Poul Helmuth Petersen, der er beskikket advokat i Højesterets sag nr. 178/2011, som er behandlet sammen med denne sag, hedder det bl.a.:

”De har i e-mail af 30. november 2011 anmodet Rigsadvokaten om at oplyse, hvorvidt det kan bekræftes, at der efter juni 2010, hvor Rigsadvokaten fastsatte retningslinjer i RM nr. 9/2005 om behandlingen af sager, hvor asylansøgere begår dokumentfalsk ikke er rejst tiltale og sket domfældelse for overtrædelse af straffelovens § 171 i forbindelse med indrejse til Danmark af mindreårige asylansøgere, der har været omfattet af den nye procedure.

Jeg har på baggrund af Deres anmodning foretaget en høring af samtlige politikredse.

Jeg kan på baggrund heraf oplyse, at der ifølge de modtagne besvarelser ikke efter juni 2010 er rejst tiltale og/eller sket domfældelse af mindreårige asylansøgere for dokumentfalsk jf. straffelovens § 171 begået i forbindelse med indrejse i Danmark.

Det bemærkes, at flere sager, hvor asylansøgere har begået dokumentfalsk i forbindelse med indrejse i Danmark, for tiden afventer asylsagens afgørelse, hvorefter der skal tages stilling til tiltalespørgsmålet.”

Højesterets begrundelse og resultat

Artikel 31 i FN's flygtningekonvention giver en særlig beskyttelse mod straf for personer, der er flygtninge i konventionens forstand, jf. konventionens artikel 1A. Der er ikke grundlag for at antage, at § 31 også gælder for personer, der ikke er flygtninge i konventionens forstand.

Udlændingelovens § 7, stk. 1, omfatter personer, som er flygtninge i flygtningekonventionens forstand, mens § 7, stk. 2, omfatter personer, der er beskyttet på andet grundlag.

Efter udlændingeloven afgøres spørgsmålet om, hvorvidt en person har krav på opholdstilladelse efter lovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, endeligt af udlændingemyndighederne. I overensstemmelse med Højesterets praksis herom skal udlændingemyndighedernes vurdering, hvorefter T₁ er omfattet af lovens § 7, stk. 2, lægges til grund.

T₁ er således ikke flygtning i flygtningekonventionens forstand og er dermed ikke omfattet af den særlige beskyttelse mod straf efter konventionens artikel 31, stk. 1.

Heller ikke nødretlige betragtninger kan føre til frifindelse.

T kan på denne baggrund ikke frifindes for straf.

Det strafbare forhold blev begået i 2009 i forbindelse med T₁s første indrejse her til landet. Som nævnt har hun efterfølgende fået opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Hun var 16 år på gerningstidspunktet.

Det fremgår af Rigsadvokatens retningslinjer fra juni 2010, at anklagemyndigheden skal sætte behandlingen af en sag, hvor en udlænding ved første indrejse i Danmark har anvendt falske legitimationspapirer m.v., i bero, hvis den pågældende ansøger om asyl i forbindelse med ind-

rejsen eller umiddelbart i tilknytning hertil. Efter retningslinjerne skal sigtelse opgives, hvis en udlænding meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som konventionsflygtning, mens der, såfremt den pågældende meddeles opholdstilladelse efter lovens § 7, stk. 2, skal foretages en sædvanlig vurdering af, om der er grundlag for at indlede straf-
forfølgning. Der peges i den forbindelse på § 1, nr. 3, i bekendtgørelse nr. 621 af 25. juni 2001 om politimestrenes og statsadvokaternes adgang til at frafalde tiltale, hvorefter tiltale kan frafalde i medfør af retsplejelovens § 722 i sager mod bl.a. asylansøgere i forbindelse med første indrejse i Danmark for dokumentfalsk med hensyn til pas, identitetspapirer eller lignende. Det fremgår af retningslinjerne, at der ved vurderingen heraf bl.a. kan lægges vægt på den tid, der er gået med asylsagens behandling siden gerningstidspunktet. Det er oplyst for Højesteret, at der ikke efter juni 2010 ses at være blevet rejst tiltale mod mindreårige asylansøgere for dokumentfalsk begået i forbindelse med indrejse i Danmark.

På den anførte baggrund finder Højesteret, at der foreligger sådanne særlige forhold og formildende omstændigheder, at straffen bør bortfalde i medfør af straffelovens § 83.

I overensstemmelse med parternes samstemmende påstande herom frifinder Højesteret T₁ for udvisning og stadfæster bestemmelsen om konfiskation.

Thi kendes for ret:

Ts straf bortfalder.

T₁ frifindes for udvisning.

Landsrettens dom stadfæstes for så vidt angår bestemmelsen om konfiskation.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for byret, landsret og Højesteret.

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

DOM

Afsagt den 2. marts 2011 af Østre Landsrets 4. afdeling
(landsdommerne Gunst Andersen, Michael Dorn og Kirstine Troldborg (kst.) med domsmænd).

4. afd. a.s. nr. S-3454-09:

Anklagemyndigheden

mod

T₁

(advokat Klavs Brammer, besk.)

Københavns Byrets dom af 9. november 2009 (SS 2-25744/2009) er anket af T₁
med endelig påstand om principalt ophævelse af byrettens dom og hjemvisning af sagen til fornyet behandling ved byretten, subsidiært frifindelse og mere subsidiært formildelse af straffen.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Tiltalte har ikke givet møde for landsretten. Den for tiltalte beskikkede forsvarer har givet samtykke til gennemførelse af hovedforhandlingen.

Til støtte for den principale påstand har den for tiltalte beskikkede forsvarer anført, at byretten burde have inddraget art. 31, stk. 1 i Flygtningekonventionen af 28. juli 1951, hvorefter flygtninge under visse betingelser ikke kan straffes for ulovlig indrejse eller ophold, ved sagens behandling, og at byrettens dom derfor bør ophæves, og sagen hjemvises til fornyet behandling ved byretten, hvorved domstolsbehandling af dette spørgsmål i 2 instanser tillige sikres.

Til støtte for den subsidiære påstand har forsvareren anført, at landsretten skal inddrage art. 31, stk. 1, ved sagens pådømmelse for landsretten med den konsekvens, at tiltalte ikke kan straffes for dokumentfalsk i forbindelse med indrejsen i Danmark den 28. oktober 2009 og derfor heller ikke kan udvises.

Til støtte for den mere subsidiære påstand har forsvareren anført, at den idømte straf efter forseelsens art bør formildes eller gøres betinget.

Landsrettens begrundelse og resultat

Art. 31, stk.1, i Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 har følgende ordlyd:

"Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed truedes i den i art.1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige indrejse eller tilstedeværelse."

Rigsadvokaten har i juni 2010 udsendt retningslinier for behandlingen af sager vedrørende dokumentfalsk i forbindelse med asylansøgere indrejse/ophold i Danmark. Af disse fremgår bl.a. følgende:

"....."

I sager, hvor en udlænding ved indrejse eller ophold i Danmark anvender eller har forsøgt at anvende et falsk/forfalsket rejsedokument/legitimationspapir, vil der som udgangspunkt være tale om dokumentfalsk efter straffelovens § 171. Såfremt den pågældende udlænding søger om asyl, kan det umiddelbart under visse omstændigheder være i strid med flygtningekonventionens artikel 31 at strafforfølge den pågældende.

.....

Spørgsmålet om, hvorvidt en person har været truet i den betydning, der er anført i flygtningekonventionens artikel 1 (det vil bl.a. sige personer, der som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af deres race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller deres politiske anskuelser, befinder sig uden for det land, i hvilket de har statsborgerskab, og som ikke er i stand til – eller på grund af en sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, og som ikke på grund af andre af konventionens bestemmelser er udelukket fra flygtningestatus), vil først blive afgjort i forbindelse med

asylsagens afgørelse. Kun personer, der opnår konventionsstatus i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, er omfattet af flygtningekonventionens artikel 31.

Hvorvidt den pågældende uden ophold ("uopholdeligt") har henvendt sig til de danske myndigheder med henblik på at søge asyl, må vurderes konkret med udgangspunkt i den enkelte asylansøgers situation og sagens omstændigheder. Der kan i den forbindelse bl.a. lægges vægt på eventuel traumatisering, sprogproblemer, manglende information, tidligere oplevelser med myndighedspersoner og usikkerhed hos den pågældende, som kan bevirke, at den pågældende ikke umiddelbart i forbindelse med indrejsen i Danmark har søgt om asyl.

Flygtningekonventionens artikel 31 fører således til, at der i visse sager vedrørende dokumentfalsk begået af asylansøgere ikke skal ske strafforfølgning.

Straffesagen mod en udlænding, som søger asyl, og som i forbindelse med indrejsen/opholdet i Danmark har gjort sig skyldig i dokumentfalsk, må således i en række tilfælde afvente asylsagens endelige afgørelse.

.....

Hvis der efterfølgende meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, (konventionsflygtninge), skal der ikke indledes strafforfølgning mod den pågældende i den konkrete sag.

Hvis der derimod meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives afslag på asyl, eller den pågældende er blevet overført til et andet land i medfør af Dublin-forordningen for at få sin asylansøgning behandlet der, skal der foretages en sædvanlig vurdering af, hvorvidt der er grundlag for at indlede strafforfølgning mod den pågældende.

Opmærksomheden henledes i den forbindelse på § 1, nr. 3, i bekendtgørelse nr. 621 af 25. juni 2001 om politimestrenes (nu politidirektørernes) og statsadvokaternes adgang til at frafalde tiltale, hvorefter politimestrene (nu politidirektørerne) kan frafalde tiltale i bl.a. sager mod asylansøgere for dokumentfalsk med hensyn til pas, identitetspapirer eller lignende i forbindelse med første indrejse i Danmark.

Tiltalefrafald vil navnlig kunne komme på tale i f.eks. sager, hvor der som følge af asylsagens behandling er forløbet lang tid siden gerningstidspunktet for dokumentfalskforholdet.

....."

I en udtalelse til justitsministeriet til brug for ministeriets besvarelse af et brev af 8. marts 2010 fra Dansk Røde Kors har Rigsadvokaten blandt andet udtalt følgende:

".....

Hvis det – efter at asylsagen er endelig afgjort – viser sig, at den pågældende udlænding er omfattet af flygtningekonventionens artikel 31, skal der ikke indledes strafforfølgning. Integrationsministeriet har tilkendegivet over for Rigsadvokaten, at alene asylansøgere, der får asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, (konventionsflygtninge) er omfattet af flygtningekonventionens artikel 31.

I de øvrige sager, hvor den pågældende udlænding må antages ikke at være omfattet af flygtningekonventionens artikel 31 (f.eks. hvis der meddeles afslag på asyl, eller der gives asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2), vil der kunne indledes strafforfølgning på sædvanlig vis.

.....”

Kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7 tilkommer Udlændingetjenesten og Flygtningenævnet. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Kun personer, der opnår konventionsstatus i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (”konventionsflygtninge”), er omfattet af Flygtningekonventionens art. 31. Afgørelsen heraf beror på, om asylmyndigheden efter en konkret og individuel vurdering af udlændingens asylsag finder, at udlændingen opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

I den foreliggende sag er tiltalte ved Udlændingetjenestens afgørelse af 6. juli 2010 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Denne afgørelse er ikke påklaget til Flygtningenævnet for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt udlændingen rettelig burde have været meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (”statusændringssag”), jf. herved udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1 og § 56, stk. 4, nr. 2. Der er efter landsrettens opfattelse herefter ikke grundlag for at tage stilling til, om tiltalte ud fra en udvidende fortolkning af flygtningekonventionens art. 31, stk. 1, er omfattet af de beskyttelseshensyn, som denne bestemmelse bygger på. Dette resultat understøttes af bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk., 1, nr. 6, hvorefter domstolene ved afgørelsen af, om en udvisning vil virke særlig belastende ikke skal tage hensyn til forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2.

Den af tiltalte nedlagte principale påstand om ophævelse af byrettens dom og hjemvisning af sagen til fornyet behandling ved byretten og den subsidiære påstand om frifindelse tages herefter ikke til følge.

For så vidt angår den af tiltalte nedlagte mere subsidiære påstand bemærkes, at der for landsretten ikke er oplyst omstændigheder, der giver grundlag for at lade straffen bortfalde jf. straffelovens § 83 eller for at nedsætte straffen, jf. straffelovens § 82. Landsretten finder, at straffen er passende fastsat og finder ikke grundlag for at gøre straffen betinget. Den af tiltalte nedlagte mere subsidiære påstand tages derfor heller ikke til følge.

Landsretten stadfæster herefter i det hele den indankede dom.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom i sagen mod T₁ stadfæstes.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger for landsretten, dog at der ikke skal betales salær til advokat Klaus Brammer.

(Sign.)

08 MAR. 2011

Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den

J. Hansen

Jeanne Hansen
Kontorfuldmægtig

Adv. Am 0106-70811-00400-09

Udskrift af dombogen

DOM

afsagt den 9. november 2009 i sag

SS 2-25744/2009

Anklagemyndigheden
mod

T₁
(varetægtsarrestant)

Sagens baggrund og parternes påstande.

Denne sag er behandlet som tilståelsessag.

Retsmødebegæring er modtaget den 2. november 2009.

T₁ er tiltalt for

dokumentfalsk efter straffelovens § 171.

ved den 28. oktober 2009, ca. kl. 17.10, ved Gate B-7, Københavns Lufthavn, Kastrup, for at skuffe i retsforhold over for politiet at have gjort brug af et falsk norsk udlændingepas i forbindelse med indrejse i Danmark.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om fængselsstraf.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om, at der hos tiltalte i medfør af straffelovens § 75, stk. 2, konfiskeres et falsk norsk udlændingepas.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om, at tiltalte i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, stk. 2, udvises med indrejseforbud efter rettens nærmere bestemmelse, dog ikke under 6 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 3.

Tiltalte har erkendt sig skyldig.

Tiltalte har ikke protesteret mod konfiskations- eller udvisningspåstandene.

Der er afgivet forklaring af tiltalte. Denne forklaring fremgår af retsbogen.

Personlige oplysninger.

Tiltalte er ikke tidligere straffet.

Tiltalte har under sagen været frihedsberøvet fra den 28. oktober 2009.

Rettens begrundelse og afgørelse.

Tiltalte har uden forbehold erkendt sig skyldig. Tilståelsen støttes af de oplysninger, der i øvrigt foreligger. Det er derfor bevist, at tiltalte er skyldig.

Straffen fastsættes til fængsel i 40 dage, jf. straffelovens § 172, stk. 1, jf. § 171.

Påstanden om konfiskation tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt.

Påstanden om udvisning tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt, idet udlændingelovens § 26 ikke findes til hinder herfor.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T_1 straffes med fængsel i 40 dage.

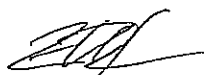
Hos tiltalte konfiskeres et falsk norsk udlændingepas.

Tiltalte udvises af Danmark. Tiltalte pålægges indrejseforbud i 6 år. Fristen for indrejseforbudet regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger, herunder 5.500 kr. + moms i salær til den beskikkede forsvarer, advokat Klaus Brammer.

Peter Lind Larsen

**Udskriftens rigtighed bekræftes.
Københavns Byret, den 9. november 2009**

Zette Leth Jacobsen Vith